

Arrest

nr. 200 543 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 12 oktober 2012 wordt de beslissing vermeld in punt 1.2. ingetrokken. De Raad stelt bij arrest nr. 92 365 van 29 november 2012 de afstand van het geding, vermeld in punt 1.2., vast.

1.4. Op 26 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 18 maart 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.4. ingetrokken. Bij arrest nr. 105 303 van 16 juni 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 17 februari 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6. bij arrest nr. 119 001.

1.8. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 135 537 van 18 december 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8. en de beslissingen vermeld in punt 1.9.

1.11. Ten aanzien van elk van de verzoekende partijen stelt de ambtenaar-geneesheer op 16 januari 2015 een medisch advies op.

1.12. Op 19 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er worden medische elementen aangehaald voor L.,D. (...) en voor L.,R. (...)

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Betreffende de medische elementen aangehaald door L.,D. (...) en L.,D. (...)

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 16.1.2015 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkenen lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkenen, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijven.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van artikel 2 van voormelde wet en van de motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘ De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekers zijn ernstig ziek en hebben op 01.02.2012 en 24.02.2012 een verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden.

De medische stukken kunnen niet zomaar door tegenpartij zelf onderzocht worden en er had hieromtrent minstens een grondig onderzoek dienen plaats te vinden.

Tegenpartij stelt enkel dat de medische attesten niet aantonen dat de ziekte van verzoekers levensbedreigend is en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is.

Volgens verzoekers is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Er is immers moeilijk te bepalen hoe ernstig dit Post traumatische stresssyndroom nu juist is. Tegenpartij heeft geen enkel onderzoek gevoerd of deze ziekte wel of niet levensbedreigend is. op welke vaststellingen baseert tegenpartij zich.

Indien de ziekte niet adequaat behandeld wordt, is deze ziekte wel degelijk levensbedreigend.

Volgens recente rechtspraak is komen vast te staan dat deze standaard motivering van tegenpartij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen.

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het

land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoeker ernstig ziek zijn en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor hun leven, indien deze niet behandeld wordt. Verzoeker krijgt nog steeds medicatie.

Tegenpartij stelt enkel dat de ziekte van verzoekers geen acuut gevaar voor hun leven inhouden. Waarop baseert tegenpartij zich? Verzoekers werden niet onderzocht door tegenpartij.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekers een medische aandoening hebben die een ernstige bedreiging voor hun leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers een medische aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodige hebben. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekers nog in behandeling zijn en dat zij steeds medische verzorging nodige hebben.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is.

Volgens tegenpartij is de ziekte niet acuut en niet ver genoeg gevorderd om te spreken van een levensbedreigende ziekte zodat zij ook niet dienen te onderzoeken of er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Het lijkt verzoekers vreemd dat tegenpartij zonder een onderzoek ten gronde gedaan te hebben en zonder de aanvraag ontvankelijk te verklaren kan oordelen over de ernst van de ziekte van verzoekers. Op welke gegevens baseert tegenpartij zich om te stellen dat de ziekte niet acuut of levensbedreigend zou zijn nu er ten gronde geen concreet onderzoek gevoerd werd.

Opmerkelijk is tevens dat er reeds vier gelijkaardige beslissingen werden genomen op 04.07.2012 en 26.10.2012 en 29.04.2013 en 29.04.2014 die alle werden ingetrokken en of vernietig werden.

De laatste beslissing dd 29.04.2014 werd vernietigd door het arrest dd 18.12.2014 RvV 156727.

Waarom werden deze beslissingen ingetrokken nu de motivatie gelijkaardig is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekers dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst aangezien verzoekers daar onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekers het land dienen te verlaten terwijl verzoekers nog wel degelijk medische problemen hebben en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers een medische aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodig hebben. De attesten zijn duidelijk en voldoen wel degelijk aan de nodige wettelijke bepalingen.

Bij gebrek aan effectieve behandeling zijn deze ziektes wel degelijk levensbedreigend.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is en dat de ernst en de aard niet voldoende omschreven is.

Niets is minder waar, in hun land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoekers indien zij geen behandeling krijgen.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekers dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst aangezien daar, verzoekers onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Hierover heeft tegenpartij zelfs geen motivatie ontwikkeld.

Aangezien het voor verzoekers in hun thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekers in hun land van herkomst adequaat zouden behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekers.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk in staat zijn, gezien hun medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in hun land van herkomst voldoende middelen ter beschikking hebben of zouden kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoekers hebben met hun laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in hun land van herkomst niet beschikken over enig inkomen. Verzoekers hebben geen familie meer waar zij terecht zou kunnen en gezien hun leeftijd en medische toestand zijn verzoekers tevens niet in de mogelijkheid om te werken.

Het is voor verzoekers dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekers daadwerkelijk dienen terug te keren, kunnen zij geen beroep doen op familie en hebben zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij hebben hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekers daadwerkelijk aanspraak zouden kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekers in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk verklaard te worden nu er aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekers en het levensbedreigend karakter hiervan.

Op welke bevindingen of onderzoek baseert tegenpartij zich?

Aangezien het voor verzoekers in hun thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk in staat zijn, gezien hun medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoekers dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij zijn verzoekers een louter nummer.

Tegenpartij dient ernstig te blijven. In deze werden er al vier beslissingen genomen en de aanvraag dateert reeds van begin 2014 meer als 2,5 jaar.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of verzoekers daadwerkelijk enige hulpverlening kunnen genieten in hun land van herkomst en hoe ernstig de ziekte van verzoekers nu wel degelijk is.

Verzoekers hebben ernstige medische problemen en zijn hiervoor in behandeling.

In casu betreft het reeds de vijfde beslissing omtrent dezelfde aanvraag van verzoekers en tegenpartij blijft steeds dezelfde motivatie hanteren doch lichtjes anders verwoord.

Deze houding is uiteraard niet correct en tegenpartij heeft dan ook zelf de situatie gecreeerd waarnaar zij verwijst in haar medische attesten.

Dit kan verzoekers niet verweten worden en enkel en alleen tegenpartij zelf is hiervoor verantwoordelijk. Op basis hiervan nu een beslissing tot onontvankelijkheid nemen is dan ook niet correct en houdt een schending in van de regels van behoorlijk bestuur en de motivatieplicht.

Verzoekers vragen dat hun aanvraag grondig wordt onderzocht en er een degelijke en dienstdoende correcte motivatie gehanteerd wordt hetgeen in casu geenzins het geval is.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvragen onontvankelijk zouden zijn."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens de adviezen van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziektes in hoofde van de eerste verzoekende partij en de tweede verzoekende partij niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit de medische adviezen van 16 januari 2015, die in de gesloten omslagen bij de bestreden beslissing werden gevoegd, niet blijkt dat de betrokkenen lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkenen, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijven. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, Foquet; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, Vanneste; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, Glorie). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

3.1.5. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.1.6. Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, §1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat alle voorwaarden voor de onontvankelijkheid werden voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag zodat de bestreden beslissing wel onontvankelijk kon worden verklaard zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden en dat de medische stukken niet kunnen onderzocht worden door de verwerende partij zelf en hieromtrent een grondig onderzoek had moeten plaatsvinden. Uit de medische adviezen blijkt duidelijk dat niet de verwerende partij de medische stukken heeft onderzocht, doch wel de ambtenaar-geneesheer die een grondig onderzoek uitvoerde van de voorgelegde medische stukken. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet ernstig

voorhouden dat er geen concreet onderzoek gevoerd werd waardoor het onduidelijk is waarom geoordeeld wordt dat de ziektes niet levensbedreigend of acuut (aldus geen risico voor het leven of de fysieke integriteit) zijn. In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat enkel bij een ontvankelijke aanvraag een onderzoek door een arts plaatsvindt, gaan zij voorbij aan artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen. De verzoekende partijen betogen dat het vreemd is dat de verwerende partij zonder een onderzoek ten gronde te hebben gedaan en zonder de aanvraag ontvankelijk te verklaren kan oordelen over de ernst van de ziekte van de verzoekende partijen. De Raad herhaalt dat niet de verwerende partij maar de ambtenaar-geneesheer oordeelt over de ernst van de ziekte, zoals ook *in casu*, en dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard, zoals *in casu*, op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen met toepassing van voormeld artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Hiertoe wordt verwezen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer die luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.02.2012.

Uit standaard medisch getuigschrift d.d. 19.01.2012 en de medische stukken d.d. 05.03.2007, 08.11.2010 en 18.10.2010 blijkt dat de beschreven angststoornis actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine que non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er is zeker geen wetenschappelijke evidentie dat deze middelen de genezing bespoedigen. Wel geweten is dat het in casu gebruikte alprazolam potentieel erg verslavend is. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in &1, eerst lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.02.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.02.2012 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.

Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. Uitspraken over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief.

De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Gelet op voormelde motieven van de bestreden beslissing en de medische adviezen kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer een standaardformulering hanteert zonder hun dossiers *in concreto* te onderzoeken.

3.1.7. De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudt dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Echter werden *in casu* de aandoeningen van de eerste verzoekende partij en de tweede verzoekende partij getoetst aan beide toepassingsgevallen.

In het advies ten aanzien van de eerste verzoekende partij werd enerzijds, betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de aandoening van de eerste verzoekende partij actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, waarbij de ambtenaar-geneesheer er op wijst dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer dat door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt wordt omdat de betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren, dat enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin deze impasse kan doorbreken en een *conditio sine qua non* is voor het therapeutisch proces. Daarnaast wordt ook gesteld in het medisch advies dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren kent en meestal spontaan evolueert in gunstige zin. Anderzijds motiveert de ambtenaar-geneesheer, met betrekking tot het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de behandeling van de aandoening van de eerste verzoekende partij door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel, dat er zeker geen wetenschappelijke evidentie is dat deze middelen de genezing bespoedigen, dat wel geweten is dat het *in casu* gebruikte alprazolam potentieel erg verslavend is, dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren kent en meestal spontaan evolueert in gunstige zin en er aldus actueel geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In het advies ten aanzien van de tweede verzoekende partij werd enerzijds, betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de aandoening van de tweede verzoekende partij actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, waarbij de ambtenaar-geneesheer er op wijst dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer dat door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt wordt omdat de betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren, dat enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin deze impasse kan doorbreken en een *conditio sine qua non* is voor het therapeutisch proces. Daarnaast wordt ook gesteld in het medisch advies dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren kent en meestal spontaan evolueert in gunstige zin. Anderzijds motiveert de ambtenaar-geneesheer, met betrekking tot het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat suggesties in positieve of negatieve zin het ziekteverloop sterk kunnen bepalen, dat uitspraken over de mogelijke behandelingsduur dan ook louter speculatief zijn, dat de behandeling van de aandoening van de tweede verzoekende partij door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel, dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren kent en meestal spontaan evolueert in gunstige zin, alsook dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is en er aldus actueel geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hieruit blijkt ook dat de ambtenaar-geneesheer voor beide verzoekende partijen de twee toepassingsgevallen los van elkaar heeft onderzocht.

Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de ziektes van de verzoekende partijen werden getoetst aan beide toepassingsgevallen daar de verwerende partij motiveerde *“Uit de medisch adviezen van de arts-adviseur d.d. 16.1.2015 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkenen lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkenen, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijven.”*

Noch uit de medische adviezen, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel gesteld wordt – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden – dat de medische attesten niet aantonen dat de ziektes van de verzoekende partij levensbedreigend zijn en dat hun gezondheidstoestand niet kritiek is of dat de ziektes van de verzoekende partijen geen acuut gevaar voor hun leven inhouden. Ook kan in de medische adviezen, noch in de bestreden beslissing gelezen worden dat de ziektes niet acuut en niet vergenoeg gevorderd zijn om te kunnen spreken van een levensbedreigende ziekte zodat ook niet dient onderzocht te worden of er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer of uit de bestreden beslissing blijkt niet dat op enige wijze wordt geoordeeld dat de ziekte enkel een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien de aandoening direct levensbedreigend zou zijn en nog minder blijkt dat aan het gebrek aan direct levensbedreigend karakter van de ziekte de gevolgtrekking wordt gekoppeld dat daarom evenmin een risico op onmenselijke of vernederende behandeling voorligt. Het betoog van de verzoekende partijen, met verwijzing naar een arrest van de Raad, is dan ook niet dienstig. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft betreffende beide elementen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de hierboven weergegeven motieven van de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer en van de bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat enkel gesteld wordt dat de aandoening niet levensbedreigend is en dat de ernst en de aard niet voldoende omschreven is.

3.1.8. De verzoekende partijen betogen dat wel voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden daar er moeilijk te bepalen is hoe ernstig een PTSS nu juist is, dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd of de ziekte wel of niet levensbedreigend is. Zij vragen zich af op welke vaststellingen de verwerende partij zich baseert. Zij menen dat deze ziekte, indien ze niet wordt behandeld, wel degelijk levensbedreigend is. Zij wijzen er voorts op dat uit de bijgebrachte medische attesten wel duidelijk blijkt dat de verzoekende partijen ernstig ziek zijn en deze ziektes een bedreiging vormen voor hun leven indien ze niet behandeld worden, dat zij nog steeds medicatie krijgen. Zij vragen zich af waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat hun ziektes geen acuut gevaar voor hun leven inhouden. Zij menen dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat zij een medische aandoening hebben die een ernstige bedreiging vormt voor hun leven indien deze niet correct behandeld wordt, dat er dan ook geen twijfel over kan bestaan dat zij een medische aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodig hebben, dat uit de bijgebrachte medische attesten duidelijk blijkt dat zij nog in behandeling zijn en dat zij steeds medische verzorging nodig hebben, dat er dan ook geen twijfel kan zijn over de medische aandoeningen en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. De verzoekende partijen stellen dat gesteld werd dat zij het land dienen te verlaten terwijl zij nog wel degelijk medische problemen hebben en de verwerende partij geen inspanning leverde om dit te onderzoeken, dat er geen twijfel over kan bestaan dat zij een medische aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodig hebben, dat de attesten duidelijk zijn en aan de nodige wettelijke bepalingen voldoen. De verzoekende partijen herhalen dat bij gebrek aan effectieve behandeling de ziektes wel degelijk levensbedreigend zijn, dat er dan ook geen twijfel kan bestaan over de medische aandoeningen en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Zij betogen dat in hun land van herkomst de problemen enkel zullen toenemen en er wel degelijk een gevaar is voor hun leven indien zij geen behandeling krijgen. Zij menen dat de verwerende partij enkel verwijst naar algemene veronderstellingen die *in casu* niet concreet werden onderzocht voor hun specifieke geval, dat de verwerende partij enkel uitgaat van veronderstellingen die door geen enkel objectief element worden gestaafd en dat er geen bewijs voorligt dat zij daadwerkelijk in staat zijn, gezien hun medische problematiek, het grondgebied te verlaten. Zij betogen verder dat onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de ziektes van de verzoekende partijen en het levensbedreigende karakter hiervan, dat niet blijkt op welke bevindingen of onderzoek de verwerende partij zich baseert. Een dergelijke manier van handelen is volgens de verzoekende partijen totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Volgens de verzoekende partijen zijn zij voor de verwerende partij een nummer. Zij betogen dat de verwerende partij geen enkele inspanning heeft gedaan om te onderzoeken hoe ernstig hun ziektes nu wel zijn. Zij herhalen dat zij ernstige medische problemen hebben en hiervoor in behandeling zijn. De verzoekende partijen vragen dat hun aanvraag grondig wordt onderzocht en dat er een degelijke en dienstdoende correcte motivering gehanteerd wordt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Waar de verzoekende partijen lijken voor te houden dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd betreffende de vraag of de ziekte een risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit, waar zij aangeeft dat niet onderzocht werd of de ziekte wel of niet levensbedreigend is, en dat geen concreet onderzoek werd gevoerd om te stellen dat de ziekte niet acuut of levensbedreigend zou zijn, kan zij niet gevolgd worden, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.1.7. In zoverre de verzoekende partijen zich afvragen op welke vaststellingen, bevindingen of onderzoek de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de ziektes niet levensbedreigend zijn of geen acuut gevaar voor hun leven inhouden – waarmee de verzoekende partijen hoogstwaarschijnlijk doelen op de motieven dat de ziektes geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden – stelt de Raad vast dat duidelijk blijkt op welke vaststellingen de verwerende partij zich baseert, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.1.7.

Gelet op de medische adviezen, waarin de ambtenaar-geneesheer de standaard medische getuigschriften en de erin omschreven aandoeningen aan een onderzoek onderwerpt en oordeelt of de ziekte al dan niet kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen inspanning leverde om hun medische problemen te onderzoeken, noch dat onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de ziektes en het levensbedreigende karakter hiervan, noch dat geen concreet onderzoek werd gevoerd.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat de verwerende partij geen enkele inspanning deed om te onderzoeken hoe ernstig hun ziektes nu wel zijn, laten zij na aan te tonen op welke wijze het vaststellen van de precieze graad van ernst – waarover zij overigens zelf stellen in hun verzoekschrift dat deze moeilijk te bepalen is – een wezenlijke invloed zou gehad hebben op de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de aandoeningen van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen menen dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan daar moeilijk te bepalen is hoe ernstig een PTSS nu juist is. Zij betogen eveneens dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat zij ernstig ziek zijn. De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer meent dat de aandoening niet ernstig is. Hij stelt enkel dat het voor zowel de eerste als de tweede verzoekende partij een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Voorts is het niet zo dat bij het vaststellen van het eventueel ernstig – dit is niet banaal - karakter van een aandoening, de aanvraag ontvankelijk dient te worden verklaard. Immers is het mogelijk dat een aandoening als ernstig wordt beschouwd, doch dat deze kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt geoordeeld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren kent en meestal spontaan evolueert in gunstige zin. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de beschreven aandoeningen van de eerste en de tweede verzoekende partij actueel geen risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit alsook dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

De verzoekende partijen menen dat deze ziektes, indien ze niet worden behandeld of bij gebrek aan effectieve behandeling, wel degelijk levensbedreigend zijn en een gevaar voor hun leven zijn, dat uit de bijgebrachte medische attesten wel duidelijk blijkt dat de verzoekende partijen ernstig ziek zijn en deze ziektes een bedreiging vormen voor hun leven indien ze niet behandeld worden, dat zij nog steeds medicatie krijgen, dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat zij een medische aandoening hebben die een ernstige bedreiging vormt voor hun leven indien deze niet correct behandeld wordt, dat er dan ook geen twijfel over kan bestaan dat zij een medische aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodig hebben, dat uit de bijgebrachte medische attesten duidelijk blijkt dat zij nog in behandeling zijn en dat zij steeds medische verzorging nodig hebben, dat er dan ook geen twijfel kan zijn over de medische aandoeningen en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is alsook dat zij wel degelijk medische problemen hebben en dat zij ernstige medische problemen hebben en hiervoor in behandeling zijn. Met voormeld betoog lijken de verzoekende partijen het voornamelijk niet eens met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de verwerende partij, zonder echter de concrete motieven van de medische adviezen en de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de medisch adviezen geenszins blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen van de verzoekende partijen beschouwd als banaal of niet ernstig, noch dat de aandoeningen reeds genezen zijn. Wel is de ambtenaar-geneesheer van mening dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet,

daar de in de standaard medische getuigschriften van 19 januari 2012 en 17 februari 2012 beschreven aandoeningen van de eerste en de tweede verzoekende partij actueel geen risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit alsook dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, daar het psychische aandoeningen betreffen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen, daar de behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan evolueert in gunstige zin alsook dat het risico op suïcide louter van speculatieve aard is. Door het louter verwijzen naar het oordeel van de behandelende arts en te stellen dat uit de bijgebrachte stukken wel blijkt dat de ziektes een bedreiging vormen voor hun leven indien niet behandeld en blijkt dat zij een permanente en adequate behandeling nodig hebben, tonen de verzoekende partijen niet aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen niet aan dat het medisch oordeel van de ambtenaar-geneesheer, dat niet (geheel) overeenkomt met het oordeel van de behandelende arts, foutief zou zijn. Evenmin tonen zij aan dat het eigen oordeel van de ambtenaar-geneesheer – die evenzeer een arts is en waarbij het aan de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten – kennelijk onredelijk is. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd van de behandelende arts, die geenszins enige specialisatie heeft betreffende psychische ziekten, minstens tonen de verzoekende partijen die niet aan. De Raad stelt ook vast dat het gegeven dat de behandelende arts gevolgen verbindt aan de stopzetting van de behandeling, nog niet betekent dat hetgeen door de ambtenaar-geneesheer wordt aangegeven niet correct zou zijn of volledig in tegenstrijd zou zijn met het gestelde door de behandelende arts. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer – rekening houdende met de aard van de aandoening die maakt dat de noodzaak tot behandeling niet te objectiveren valt – *in casu* niet op kennelijk redelijke wijze kon vaststellen dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan evolueert in gunstige zin alsook dat het risico op suïcide louter van speculatieve aard is. Het voormeld oordeel van de ambtenaar-geneesheer wordt niet tegengesproken door de door de verzoekende partijen aangebrachte stukken. Immers blijkt uit geen enkel stuk of gegeven dat het voormeld oordeel *in casu* foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er medische gegevens voorhanden zijn die zich verzetten tegen het oordeel dat dergelijke aandoeningen, waaraan de eerste en de tweede verzoekende partij lijden, hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en meestal in gunstige zin evolueren. Door er enkel op te wijzen dat de behandelende arts medicatie voorschreef, dat zij nog steeds in behandeling zijn en nog steeds medicatie krijgen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de beschreven psychische aandoeningen *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop (kent) over enkele maanden tot jaren en (...) meestal spontaan in gunstige zin (evolueert).”*

Hierbij moet verder ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn/haar land van herkomst hij/zij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de ambtenaar-geneesheer oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt voorts ook dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet geheel in overeenstemming zou zijn met de door verzoekende partijen neergelegde medische stukken en dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvragers ter ondersteuning van hun aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

De Raad benadrukt ook dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies niet vermogt te steunen op zijn eigen medische kennis of dat deze stevast voor het door hem gestelde zou dienen te verwijzen naar vakliteratuur of andere bronnen. Het behoort in wezen tot de eigen beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beoordelen of zijn eigen vakkennis volstaat in het licht van een voorliggende aandoening. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet

dienstig betogen dat de verwerende partij enkel uitgaat van veronderstellingen die door geen enkel objectief element worden gestaafd en dat er geen bewijs voorligt dat zij daadwerkelijk in staat zijn, gezien hun medische problematiek, het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partijen nog voorhouden dat de attesten duidelijk zijn en aan de nodige wettelijke bepalingen voldoen, stelt de Raad vast dat de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat de voorgelegde medische stukken niet duidelijk zouden zijn of doordat deze stukken niet aan de nodige wettelijke bepalingen voldeden, zodat een dergelijk betoog van de verzoekende partij niet dienstig is.

Betreffende het betoog van de verzoekende partijen dat hun problemen in hun land van herkomst enkel zullen toenemen, beperken zij zich tot een loutere bewering. Zij tonen geenszins aan op welke wijze het terugkeren naar hun land van herkomst een toename van de medische problemen zou veroorzaken.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij enkel verwijst naar algemene veronderstellingen die *in casu* niet concreet werden onderzocht voor hun specifieke geval alsook dat de verwerende partij een standaardformulering gebruikt zonder hun dossiers *in concreto* te hebben onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de medische adviezen duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft verricht naar de specifieke, in de door de verzoekende partijen voorgelegde medische stukken naar voren gebrachte, medische situatie van de verzoekende partijen. Voorts – en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen geenszins verduidelijken welke ‘veronderstellingen’ van de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij zij beogen – tonen de verzoekende partijen ook niet aan op welke wijze dat de ‘algemeenheden’ waarnaar de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij verwijzen, op hun specifieke geval niet van toepassing zouden zijn.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen dan ook niet ernstig betogen dat de manier van handelen van de verwerende partij totaal onmenselijk is en geen rekening houdt met de mens achter de aanvraag, noch dat zij een nummer zijn voor de verwerende partij. Evenmin kunnen zij dienstig aanvoeren dat *in casu* hun aanvraag niet grondig werd onderzocht en dat er geen degelijke en dienstdoende correcte motivering gehanteerd wordt, noch dat onvoldoende werd onderzocht of zij het grondgebied kunnen verlaten en dat de beslissing lichtzinnig werd gemotiveerd.

3.1.9. Daarnaast moet worden aangegeven dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, “indien hij dit nodig acht” een vreemdeling “kan” onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij de eerste verzoekende partij een angstoornis werd vastgesteld en dat bij de tweede verzoekende partij een depressie werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. De verzoekende partijen maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was.

3.1.10. Waar de verzoekende partijen betogen dat het gezien hun medische toestand voor hen onmogelijk is terug te keren naar hun herkomstland aangezien zij daar onvoldoende toegang hebben tot de medische verzorging, dat hierover de verwerende partij geen motivering ontwikkelde, dat het niet evident is voor hen om in hun thuisland toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening, alsook dat zij met hun laatste geld de vlucht naar België betaald hebben zodat zij in het land van herkomst niet over enig inkomen beschikken en er geen familie hebben waar zij terecht zouden kunnen en zij, gezien hun leeftijd en medische toestand, tevens niet in de mogelijkheid zijn om te werken en ten slotte nogmaals herhalen dat zij, indien zij dienen terug te keren, geen beroep kunnen doen op familie, zij geen toegang hebben tot de noodzakelijke medische hulpverlening en zij hiervoor niet de financiële middelen hebben, gaan zij er aan voorbij dat geoordeeld werd dat de behandelingen niet noodzakelijk zijn om het risico vermeld in het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te vermijden.

Gezien de ambtenaar-geneesheer van mening is dat een aandoening zoals deze van de eerste en de tweede verzoekende partij zelfs onbehandeld en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan in gunstige zin evolueert – waarbij de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat dit oordeel *in casu* foutief of kennelijk onredelijk zou zijn – en aldus een behandeling niet noodzakelijk wordt geacht, kon hij, zonder een onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door de behandelende arts voorgeschreven behandeling, stellen dat er actueel geen ernstig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad wijst er nogmaals op dat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het geval betreft van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd. Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Gezien *in casu* werd geoordeeld dat de aandoening zelfs onbehandeld meestal in spontane zin evolueert en dus *in casu* geen behandeling vereist, noodzakelijk is, was het onderzoek naar de behandeling van de aandoening niet vereist. Er dient op te worden gewezen dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geenszins een algemene verplichting kan worden gelezen om de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot deze of gene behandeling in het land van herkomst of verblijf concreet te onderzoeken. Een beoordeling en onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid is slechts nodig indien een “ziekte” voorligt die daadwerkelijk een behandeling vergt, waarbij deze behandeling werkelijk noodzakelijk is en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De vraag of deze of gene behandeling adequaat is en de vraag of deze of gene behandeling beschikbaar of toegankelijk is, vertonen in die optiek geen enkele relevantie. Immers blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de afwezigheid van enige behandeling sowieso geen reëel risico met zich mee zal brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen ieder onderzoek omtrent de beschikbaarheid of de toegankelijkheid van deze of gene medische behandeling overbodig maakt.

Er valt bijgevolg, gelet op de vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheer en in de bestreden beslissing, niet in te zien waarom *in casu* een daadwerkelijk onderzoek zou moeten worden gevoerd naar de actuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze of gene behandeling. De verzoekende partijen hebben derhalve geen belang bij hun kritiek dat geen verder onderzoek werd verricht, dat er geen motivering is betreffende de toegankelijkheid van de medische verzorging, dat de verwerende partij geen bewijs bijbrengt dat zij in het herkomstland adequaat behandeld zouden kunnen worden, dat geen bewijs voorligt dat zij daadwerkelijk in hun land van herkomst voldoende middelen ter beschikking hebben of zouden kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen, dat de verwerende partij niet aantoont dat zij daadwerkelijk aanspraak kunnen maken op gratis hulpverlening, dat hiernaar geen enkel onderzoek is gevoerd en dat de verwerende partij geen enkele inspanning heeft geleverd om te onderzoeken of zij daadwerkelijk enige hulpverlening kunnen genieten in hun land van herkomst.

3.1.11. Het feit dat er reeds vier gelijkaardige beslissingen werden genomen op 4 juli 2012, 26 oktober 2012, 29 april 2013 en 29 april 2014 die allen werden ingetrokken of vernietigd, kan geen afbreuk doen aan de *in casu* bestreden beslissing. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de motiveringen van de bestreden beslissing en de medische adviezen gelijk zijn aan de motiveringen van de vorige beslissingen en medische adviezen op die punten op grond waarvan deze laatste werden ingetrokken of vernietigd. Ook na consultatie van het administratief dossier blijkt dit geenszins. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij steeds dezelfde motivering blijft hanteren doch slechts enkel lichtjes anders verwoord. Zij tonen niet aan dat de houding van de verwerende partij niet correct is. Betreffende de stelling dat de verwerende partij zelf de situatie heeft gecreëerd waarnaar zij verwijst in de medische attesten, verduidelijken de verzoekende partijen geenszins naar welke situatie, die de verwerende partij zelf zou hebben gecreëerd, wordt verwezen in de medische attesten. In zoverre de verzoekende partij doelen op het motief in de medische adviezen *“Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine que non in het therapeutisch proces.”*, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij de situatie zelf gecreëerd zou hebben, zodat de kritiek dat zij dit niet verweten kunnen worden en enkel en alleen de verwerende partij zelf hiervoor verantwoordelijk is, dat op basis hiervan nu een beslissing tot onontvankelijkheid nemen dan ook niet correct is en een schending inhoudt van de regels van behoorlijk bestuur en de motivatieplicht, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij ernstig dient te blijven, dat in deze er al vier beslissingen werden genomen en dat de aanvraag dateert van begin 2014, meer dan 2,5 jaar geleden, tonen zij geenszins aan op welke wijze dit aantoont dat de *in casu* bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is of op welke wijze deze kritiek kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan welk nadeel zij hebben

ondervonden door het uitblijven van een definitieve beslissing over hun medische regularisatieaanvraag. Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partijen die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

3.1.12. De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Verzoekers kregen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door hun land te ontvuchten zijn verzoekers eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zullen zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekers vrezen terecht voor hun leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekers.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekers naar KOSOVO houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekers.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.2.2. De Raad wijst er op dat de thans bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt zodat niet kan worden ingezien hoe de loutere afwijzing van een verblijfsaanvraag zou kunnen strijden met artikel 3 van het EVRM.

De vaststelling dringt zich voorts op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen

imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*"situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy"*).

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. De verzoekende partijen slagen er niet in de motieven weergegeven in het medisch advies te weerleggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de loutere bewering dat zij, door hun land te ontvluchten, eveneens blootgesteld zijn aan represailles bij eventuele terugkeer, niet volstaat om enig reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 14 van het EVRM een verbod van discriminatie inhoudt en het volgende stelt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij omwille van één van deze redenen gediscrimineerd worden door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.4. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

3.3.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partijen uiteengezet als volgt:

"Het is duidelijk dat verzoeker bij hun terugkeer niet in veiligheid zullen zijn."

De vrees voor hun leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake."

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekers terug zou keren naar hun land van herkomst."

De veiligheid en vrijheid van verzoekers is geenzins gewaarborgd in hun land van herkomst, temeer vermits zij hun land van herkomst verlaten hebben en zij zullen bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad."

Verzoekers hebben geen inkomen en hebben geen plaats om te verblijven in Kosovo."

Indien zij gedwongen zouden worden om terug naar Kosovo te gaan, hebben zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken."

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven."

Voor verzoekers is het quasi onmogelijk om in hun land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij daar geen familie meer hebben."

Verzoekers hebben inmiddels een band opgebouwd hier in België en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en hebben hiervoor de nodige inspanningen geleverd. De oudste zoon is inmiddels in België gehuwd en heeft een kind gekregen. Verzoekers zijn dus de grootouders van een Belgisch kind."

Verzoekers zijn reeds verschillende jaren in België en hebben zich zeer goed geïntegreerd.

De zoon van verzoekers is tevens gehuwd met een vrouw van Belgische nationaliteit.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.3.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er evenmin toe strekt het gezinsleven van de verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond diende te worden verklaard.

Gelet op bovenstaande kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.3. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

Voormeld artikel kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een loutere weigeringsbeslissing naar aanleiding van een de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Gelet op bovenstaande kan, *in casu*, geen schending van artikel 5 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen *“humanitaire gronden”* aan.

3.4.1. De verzoekende partijen lichten hun vierde middel toe als volgt:

“Dat verzoekers alle banden hebben verbroken in hun voormalig thuisland en riskeren om er vervolgt te worden bij hun terug keer. Verzoekers hebben in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van hun nieuw leven, redenen waarom zij ook een aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis hebben ingediend waaromtrent nog geen uitspraak is.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekers niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vragen verzoekers om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot henzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

3.4.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder *“middel”* te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partijen voeren *“humanitaire gronden”* aan en stellen dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

De verzoekende partijen laten echter na te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

3.4.3. Het vierde middel is dan ook onontvankelijk.

3.5. De verzoekende partijen hebben derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER